

ANYS
2020
2021

La Beira

núm. 18

CONTINGUTS

1.1. PRESENTACIÓ

1.1.1. Presentació del Centre

1.1.2. Presentació de la Residència

1.1.3. Presentació de la Fundació

1.1.4. Presentació de la Biblioteca

1.1.5. Presentació de la Sala d'Actes

1.1.6. Presentació de la Sala de Jocs

1.1.7. Presentació de la Sala de Lectura

1.1.8. Presentació de la Sala de Música

1.1.9. Presentació de la Sala de Dansa

1.1.10. Presentació de la Sala de Teatre

1.1.11. Presentació de la Sala de Cinema

1.1.12. Presentació de la Sala de Vídeo

1.1.13. Presentació de la Sala de Fotografia

1.1.14. Presentació de la Sala de Disseny

1.1.15. Presentació de la Sala de Màrqueting

1.1.16. Presentació de la Sala de Publicitat

1.1.17. Presentació de la Sala de Relacions Públiques

1.1.18. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Humans

1.1.19. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Econòmics

1.1.20. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Tecnològics

1.1.21. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Legals

1.1.22. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Polítics

1.1.23. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Socials

1.1.24. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Culturals

1.1.25. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Esportius

1.1.26. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Mediambientals

1.1.27. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Energètics

1.1.28. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos Aquecedors

1.1.29. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Seguretat

1.1.30. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Salut

1.1.31. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Benestar

1.1.32. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Qualitat

1.1.33. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Sostenibilitat

1.1.34. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Innovació

1.1.35. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Recerca

1.1.36. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Desenvolupament

1.1.37. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Treball

1.1.38. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Formació

1.1.39. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Recerca

1.1.40. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Desenvolupament

1.1.41. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Treball

1.1.42. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Formació

1.1.43. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Recerca

1.1.44. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Desenvolupament

1.1.45. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Treball

1.1.46. Presentació de la Sala de Gestió de Recursos de Formació

3 Editorial

Rosa Prat, Direcció Tècnica

Activitats

4 Sortides: Cornellà, Museu de les Aigües

6 41è Aniversari de la Residència

9 Bingo Familiar 2019

10 Sant Joan 2019

11 Estiu fresc

12 Sortides: Mollet

14 Sortides: Museu de la Xocolata

16 Comiat Vicenç

17 Castanyada

18 Eucaristies

19 Visites de Nadal

20 Moments de Nadal 2019

21 Reis Mags 2020

22 Vista del Bisbe 2020

24 Taller de pa

27 Tertúlia residents de la segona planta

28 Carnestoltes 2020

31 Dia de la dona 2020

32 Pasqua 2020

34 Tot anirà bé

36 Llegenda de Sant Jordi 2020

43 Sant Jordi 2021

44 Diada de Sant Jordi

45 Necrològiques 2019-2020

Col·laboracions

46 Escrits dels tècnics

53 Qui som, què fem

Descripció del Centre: Rosa Prat (Direcció Tècnica)

i Carme Molins (Direcció, Administració i Control)

54 Necrològiques 2020-2021

55 Joc

Edita

Residència La Immaculada

Sant Jordi, 2

T. 93 544 52 28

08100 Mollet de Vallès

fundacio@fcapimmaculada.cat

Redacció

Rosa Prat i Carme Blanch

Treball de camp

Usuaris, residents, familiars, treballadors,

Direcció i Patronat de la Residència.

Disseny i maquetació

Txell Castells

hola@txellcastells.com

T. 617 65 08 43

Imprimeix

Minerva Mollet, S.L.

minerva@minervamollet.com

T. 93 570 36 09

Dipòsit Legal: B-26867-2009

Editorial

Rosa Prat
Directora Tècnica

Després de més temps del previst, i per circumstàncies que tots ja sabem, la pandèmia, tornem a editar la nostra revista La Beira. Aquesta és una tasca que recull totes les activitats que durant un any es realitzen a la residència. Doncs en aquest número, el 18, intentarem fer el resum des d'on ho vam deixar el maig del 2019, recollint tot el que ens va deixar l'any atípic 2020 i fins a la nova normalitat.

L'inici de la revista data de fa dos anys, quan encara érem un centre obert: amb moltes activitats, voluntaris, a on les escoles hi eren presents i els familiars també. Seguidament, veurem de manera fotogràfica com la nostra residència s'ha adaptat al dur temps de la pandèmia. També al llarg de la revista trobarem històries de vida dels nostres nous residents i finalment trobarem els relats dels professionals de la seva experiència amb la pandèmia.

Per altra banda, tot l'equip de La Immaculada volem aprofitar aquesta via de comunicació per expressar-vos la gran dificultat que ha suposat aquest temps de pandèmia, que vosaltres els familiars també heu patit, per la vostra confiança plena amb el centre, volem agrair-vos la complicitat i escalfor que hem notat i continuem notant, gràcies per estar tan propers.

També volem aprofitar per donar el nostre més sentit record a tots els que en aquest temps ens han deixat, ja que no ens hem pogut acomiadar d'ells de la manera que ho fèiem, amb un acte de comiat, al centre amb els seus companys, per poder donar el condol als seus familiars.

La pandèmia ens ha fet canviar la manera de treballar, hem après a comunicar-nos diàriament amb tots els familiars de manera ràpida, hem après a treballar sectoritzadament, sense veure'ns amb les companyes ni amb els residents d'una altra planta, hem après a fer videotrucades, hem après a treballar amb molt pocs recursos, hem après a fer canvis de protocols constantment, hem après a treballar encara més en equip, hem après a llegir els sentiments només mirant els ulls, hem après a treballar amb respecte i por, hem après a fer-nos PCR ... hem estat en constants formació i aprenent diàriament de tots i de tothom.

Ja per acabar volem donar les gràcies a tots i totes les persones que formen la gran família de La Immaculada, sobretot en aquestes circumstàncies tan difícils, volem recordar-nos de tots, els residents, els familiars, els voluntaris, els treballadors propis i els externs, els patrons de la Fundació. Gràcies a cadascun de vosaltres per la vostra aportació, ja que entre tots acompanyem en l'últim tram de la vida de moltes persones.

Sortides

Laura Figas
Infermera

Cornellà: Museu de les Aigües

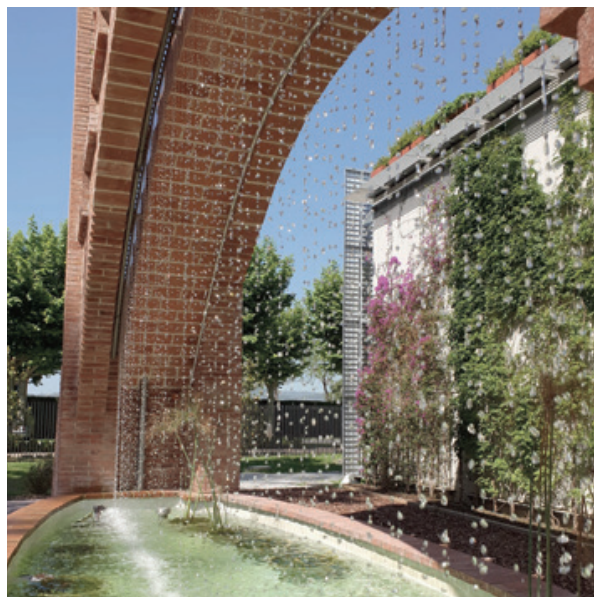
Vam anar d'excursió a Cornellà al Museu de les aigües, on era un recinte tancat que podíem gaudir de la zona del jardí on vam fer una visita guiada i vam fer una passejada molt agradable, ja que feia molt bon temps. Vam poder recórrer un camí molt maco on la noia del museu ens va ensenyar diferents zones i explicar les diferents distribucions i extraccions d'aigua a través de diversos pous. També vam veure una font molt gran on semblava una pluja d'aigua, on vam aprofitar per fer diverses fotos, ja que era molt maca.

Un cop vam finalitzar el recorregut per l'exterior vam entrar dintre de museu on una noia molt simpàtica ens va explicar i ensenyar la maquinària, per cert, molt antiga que servien per bombar i extreure aigua. Va haver-hi una curiositat que ens va fer molta gràcia, que va ser una màquina on podies pujar-te'n i et deia la teva quantitat d'aigua corporal. Va ser una estona de riures i somriures.

Ja fet el recorregut van gaudir d'un dinar molt apetitós, on tots van menjar molt bé i vam passar molt bona estona tot junts.

Va ser un dia molt entretingut i diferent on vam compartir moments divertits amb els nostres avis i familiars.

Després de tot, trobem a faltar molt aquestes sortides, ja que per ells era passar un gran dia fora i per nosaltres era compartir un moment molt especial amb ells. Esperem que puguem gaudir molt aviat de les nostres sortides i fer moltes més excursions.

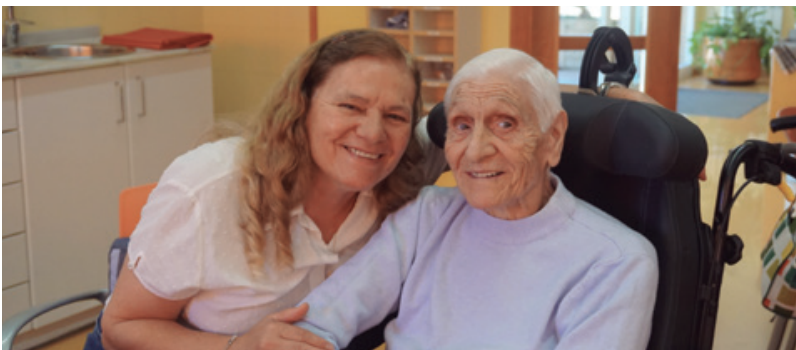

La festa del 41è Aniversari

Carme Blanch Roma
Animadora sociocultural

Com cada any en la celebració de l'aniversari del centre, anem tots junts a l'església de Sant Vicenç per celebrar l'eucaristia i després tornem al centre on ens espera al jardí un gran vermut i una estona per compartir tots junts, els residents i usuaris del centre de dia, els familiars, tots els professionals i els patrons de la Residència La Immaculada, i així tots junts gaudir d'una molt bona estona, esperem poder reprendre-ho l'any vinent.

La festa del 41è Aniversari

Bingo Familiar 2019

Qui ens havia de dir que aquell seria l'últim bingo que faríem en un temps!!!

A mitjans de setembre del 2019 celebràvem com cada any un Bingo Familiar, on fèiem per trobar-nos els residents, usuaris, treballadors i familiars per passar una bona estona tot jugant. Passàvem una tarda molt maca i acabàvem amb un sopar a la fresca.

Tots estaríem contents de poder-nos ajuntar i tornar a fer tot el que fèiem: jugar, poder cantar línia o bingo!!!, guanyar premis com vals per anar a la podòloga, perruqueria o regals.

Espero que aquest any em pugui posar davant del micròfon i dir: senyores i senyors el bingo ja comença!!! Silenci si us plau!!!

Felícia Agustí

Sant Joan 2019

La revetlla de Sant Joan és una de les festes catalanes que més agrada i que a la residència la tenim força arrelada, ens agrada tirar petards i menjar coca com mana la tradició, amb companyia dels familiars.

Al matí ho fem a la terrassa de la tercera amb els residents i usuaris de l'àrea de psicogeriatría i a la tarda ho fem al jardí amb els residents i usuaris de la planta baixa. Passem una tarda entretinguda i cada any vénen a oferir-nos un concert els nostres benvolguts amics de Los Monegros.

Estiu fresc

Ja fa uns anys que durant l'estiu amb la calor vam decidir poder-nos refrescar una mica, i de quina manera millor que amb unes piscines: una per la terrassa de la tercera planta i una altra al jardí. D'aquesta manera alguns matins de molta calor posem els peus en remull, agafem les regadores i estem més fresquets.

En l'última edició de la nostra revista, que malauradament fa força temps, abans de la pandèmia, les nostres infermeres us explicaven el nou projecte en el qual estaven treballant i us convidàvem a participar, eren les sortides per Mollet. Doncs bé, aquest projecte es va iniciar i us hem d'explicar que va anar millor que esperàvem!!!

Vam fer diversos grups i va sortir la gran part dels residents, acompanyats pels familiars i un tècnic en cada grup. Uns van anar al Parc de Can Mulà, uns altres al Mercat Municipal, uns altres a l'antiga plaça de l'ajuntament, a les Pruneres, a les rambles... i tots vam gaudir d'un bon moment, i de bona companyia.

Esperem poder reprendre aquesta activitat aviat.

Soy Juana Gete

Nací el 9 de mayo de 1936 en Barcelona. Mi padre se llamaba Julián Gete y murió hace casi 40 años. Mi madre, Juana Baladas, hace unos 15 años que falleció.

Soy hija única. No tengo hermanos, pero sí otros familiares y amistades. Nos escribimos cartas y hablamos por teléfono.

Mi padre, trabajaba en el servicio de mantenimiento del alumbrado público de Barcelona. Mi madre, modista de profesión, cosía en casa de unas amistades para ganar algún dinero, dado que, pasada la guerra civil, eran tiempos difíciles. Además, administraba la casa con muy buen criterio y nos cuidó a todos lo mejor que pudo. Era una gran persona.

Yo cursé mis estudios hasta que tuve edad de trabajar. Acabé el graduado escolar con títulos de calificación, con sobresaliente y matrícula de honor. Fui dependienta de los Almacenes Sepu, durante 8 años, hasta que contraí matrimonio.

Conocí a mi primer marido en un sitio de Barcelona llamado “Piscinas y Deportes”. Se llamaba Salvador Pujol. Trabajaba en la fábrica Derbi de Martorelles, como maestro industrial. Se sacó el título trabajado y esforzándose mucho en los estudios. También daba clases a los trabajadores que querían mejorar en su empleo. Fue un gran ejemplo a seguir.

Me casé con mi primer esposo y nos vinimos a vivir a Mollet del Vallés, donde compramos un terreno y construimos nuestra casa. Aquí nació nuestro hijo Francisco Javier.

Cuando murió mi marido, tras ocho años de casados, encontré trabajo de funcionaria en el Ayuntamiento de Mollet del Vallés. Para el referido puesto, a parte de cumplir con mis obligaciones laborales, tuve que estudiar mucho para ganar la oposición y conseguir la plaza. Gracias a mi voluntad y mi esfuerzo continuado, lo conseguí.

Dediqué las vacaciones de verano, para viajar al extranjero. Quería conocer otros países, cómo vivían sus habitantes y las costumbres de estos. Cuando fui al Reino Unido, conocí al que sería mi segundo marido. Se llamaba Juan Ramón y era arquitecto técnico del Ayuntamiento de Barcelona. Allí nació Carlos, mi segundo hijo.

En los dos últimos meses del año pasado, empecé a olvidar las cosas y a borrar los recuerdos de mi memoria. Enfermé y estuve alrededor de dos meses ingresada aquí, en Mollet: primero en el hospital y después en el centro sociosanitario.

Por último, vine a la residencia La Immaculada donde vivo con otras personas mayores: mis nuevos amigos y amigas. Las chicas que nos cuidan son muy buenas profesionales. Nos tratan con mucha amabilidad y nos atienden muy bien. Comprenden nuestra situación, nos apoyan en los momentos difíciles y saben resolver cualquier problema que se nos presente. Nos proporcionan todos los cuidados necesarios.

Aquí me distraigo mucho. Veo la televisión y hago otras actividades, porque ya no puedo vivir sola.

Fill de Juana Gete

Treball de Plácido Cañadas

Sortides

Museu de la Xocolata

La sortida del mes d'octubre vàrem anar a Barcelona, l'autobús ens va deixar al costat de l'Arc de Triomf. El nostre destí no era gaire lluny, al Museu de la Xocolata.

Només arribar ens van dur a fer un petit esmorzar de melindros amb xocolata i com estava la xocolata!!!! Uuum!!!

Després d'agafar una mica de força, vam fer un vol per les sales del Museu, una noia ens va explicar la història del cacau, la transformació de la matèria, vam veure moltes figures fetes amb xocolata, unes mones supergrans!!! Ens va agradar molt.

Al migdia vam anar a dinar a la terrassa d'un restaurant, on vàrem menjar molt bé, d'allí vam anar a fer un vol pels voltants, al Parc de la Ciutadella.

Ens vam fer moltes fotos: amb la font, amb la figura d'un elefant gegant, on el llac, davant del Parlament de Catalunya. I als vols de mitja tarda ens va venir a buscar una altra vegada l'autobús i cap a casa!!!! Quin dia més maco que vam tenir!!!

Encarna Lahora, Juan Alcántara, Montserrat Bonvilà, Dolores Robles, Maria Romero,
Maria Salut Estrada, Miguel Romero

Comiat Vicenç

Salvador Rovirosa
Antic membre del Patronat

Benvolgut Vicenç,

Vull començar aquest escrit donant-te les gràcies per aquestes tres dècades llargues, durant les quals has format part del Patronat de la Residència de la Immaculada. Han sigut més de trenta anys apassionats per tota la feina que s'ha fet i has fet.

Quan vas començar a formar part del Patronat, la Residència estava ubicada al carrer de la Pau número 8. S'havia d'entrar pel Centre Parroquial, perquè els veïns dels pisos no deixaven usar l'escala dels habitatges. Per entrar a la Residència, travessàvem tot el centre parroquial i pujàvem per aquella estreta escala que donava pràcticament directe al menjador.

A les reunions de Patronat, el Sr. Pey sempre recordava que a la Residència havien d'entrar persones sense fills per evitar problemes d'herència. Ho deia perquè a la Residència, els avis tenien molt pocs recursos. Pagaven amb el 80% de la pensió i la resta ho posava el Patronat o via ajuda de la Generalitat.

Una de les primeres tasques que es va fer quan vas entrar, va ser inscriure la Residència al Registre de Fundacions de la Conselleria de Justícia, ja que abans el Patronat havia adaptat els Estatuts a la Nova Llei de Fundacions de la Generalitat de Catalunya.

La dècada dels noranta va ser la de la preparació del nou edifici de la Residència, l'actual que està al carrer de Sant Jordi.

Puc dir Vicenç, sense por d'equivocar-me, que vas ser una part molt important per tirar endavant el projecte. El valor de la Residència nova, sense tenir en compte el valor del terreny, va ser de quasi 1.800.000 d'euros, és a dir, 300.000.000 de pessetes i això eren i són encara molts diners.

Es posa la primera pedra l'1 de maig del 1999 i s'inaugura la Residència el 13 de maig del 2001. El Patronat vivia aquests anys amb molta feina i amb gran il·lusió, veient com anava aixecant-se la nova Residència i que aquesta es construïa al terreny que havia deixat Concepció Jofré Torrents "La Beira", en testament.

Durant aquests vint-i-quatre mesos feies cada mes una memòria de les despeses per presentar a la Generalitat que es vehiculava a través de Benestar Social. Amb la nova Residència vas portar la part comptable de forma exemplar, buscant l'equilibri entre ingressos i despeses. Una de les grans conquestes per millorar els ingressos, sense augmentar les despeses, va ser poder passar de 24 a 32 residents al Centre de Dia i firmar un conveni amb la Generalitat per tenir places subvencionades.

Acabo de la mateixa manera que he començat. Vicenç, gràcies per tantes hores dedicades al bon funcionament de la Residència, és a dir, dedicada a la gent gran, als Residents.

Castanyada

Ens agrada molt que ens vinguin a visitar els joves i poder compartir amb ells uns moments divertits, i poder celebrar diferents festes.

Eucaristies

Abans que tot es parés i es prohibís l'entrada a les residències, el nostre centre celebràvem l'eucaristia alguns dissabtes a la tarda, amb l'ajut de voluntaris i familiars que ens ajudaven a mobilitzar els residents.

Les eucaristies que més ens agraden són: la missa dels difunts, la Immaculada, missa de Nadal, Dimecres de Cendra, Dijous Sant, i la celebració de l'aniversari del centre, durant el mes de juny.

Nadal

Dimecres de Cendra

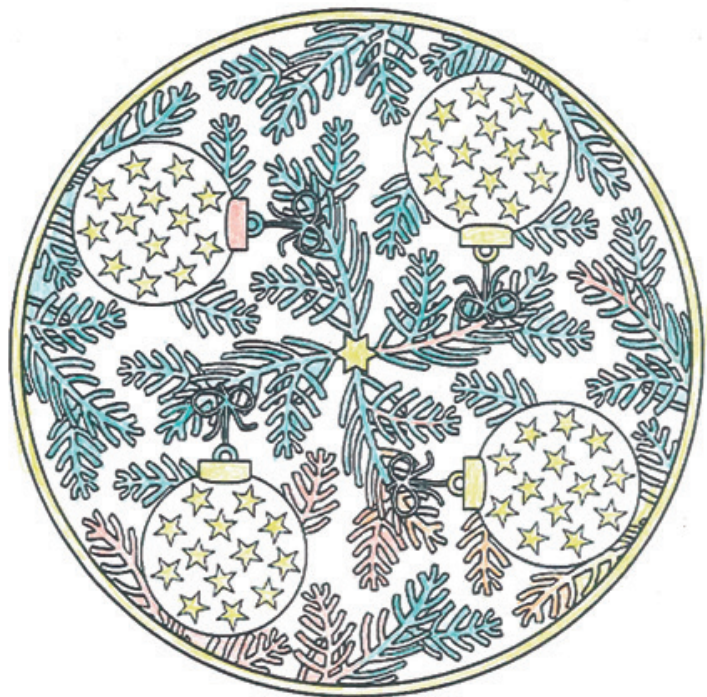
Immaculada

Visites de Nadal

Cada any quan s'apropen les festes nadalenques ens agrada poder convidar a totes aquelles associacions del poble, com també escoles a on ens ofereixen una estona agradable amb un concert, ball, actuacions de teatre... Pel Nadal del 2019 vam poder gaudir de les visites d'infants i grans. Moltes gràcies a tots ells per la seva visita, i la seva entrega a repetir any rere any en venir-nos a veure, i amb els regalets que sempre ens porteu. Us esperem aviat, aquest últim Nadal us hem trobat a faltar molt.

Moments de Nadal 2019

Treball de Paquita Garcia

Reis Mags 2020

Vista del Bisbe 2020

El passat mes de gener, vam tenir la visita del Mn. Josep Àngel Saiz Meneses bisbe de Terrassa, ja que estava fent la visita pastoral a la nostra parròquia de Mollet i va venir una tarda per saludar als residents i usuaris del centre de dia, treballadors i familiars, i intercanviar unes paraules amb els membres del patronat i la Direcció.

Mi yaya

Mi yaya nació el 6 de enero de 1932, en la ciudad de Vélez-Rubio, Almería. Sus padres tuvieron 3 hijos, mi yaya y 2 hermanos más. Francisco y Virtudes. Eran muy pobres y pasaron muchas miserias, ya que vivieron la guerra. Allí perdió a su padre. Avisaron a las autoridades y movieron todo para encontrarlo. Después de muchísima lucha, en su búsqueda, no apareció ni vivo ni muerto y lo dieron por fallecido. Con lo cual, vivieron los tres hijos con su madre.

Su mamá, mi bisabuela, luchó mucho para sacarlos adelante, ya que no tenía a su marido que era ebanista de carpintería fina. Al no tener a su marido, su mamá se puso a trabajar en hoteles y sirviendo en casas para poder mantener a sus hijos. En las casas que servía, le daban ropa y comida para los hijos y llegaba a casa cargada con sacos de comida.

Cuando mi yaya fue más mayor, trabajó en fábricas de ropa y de herramientas. Al ser más mayores los hijos, su mamá se vino a vivir a Badalona con ellos.

Mi yaya, jovencita, conoció a mi yayo, con el que ha compartido toda su vida, hasta que él falleció el 29 de mayo de 2002, a los 73 años, porque le quitaron medio pulmón, tuvo larga enfermedad y ya se ahogaba mucho.

La mamá de mi yaya, mi bisabuela, falleció el 8 de abril de 1996, a los 77 años.

Mi yaya, siempre ha ido a los bailes con su hermana y mi yayo a veces, también. Mi yaya iba a todas las excursiones y viajes, que podía, con mi yayo.

Desde que nací, mis padres me llevaban a casa de mi yaya porque tenían que trabajar. Mi yaya cuidó de mí siempre y cuando fui mayor de edad, me fui a su casa a vivir con ella. Siempre hemos estado juntas, hasta que me independicé al piso de arriba del que ella vivía. Con lo que continuamos estando juntas.

Mi yaya tuvo solo una hija, mi mamá, aunque mi yayo hubiera querido tener un hijo al que llamaría Miguelito. Mi yaya, no quiso tener otro hijo, porque no quería pasar miserias. Ella fue muy feliz con su hija y mi mamá también.

Mi mamá cuidó siempre a mi yaya, hasta que le vino una enfermedad muy mala, cáncer de páncreas, y entonces ya tuvimos que cuidar a mi mamá y llevamos a la yaya a la residencia. Estuvo en vuestro centro de día hasta que tuvimos que dejarla fija y como no tenías plaza en vuestra residencia La Immaculada, la llevamos a la residencia Emi-Rosa de Sant Fost, hasta que nos llamasteis porque ya le tocaba. Mi mamá ya había fallecido el día 27 de mayo de 2017, por lo que no pudo alegrarse de la noticia, pero nosotros sí. Estábamos deseando que tuviera plaza con vosotros.

Ahora, en esta mala situación de pandemia, ha pasado el Covid-19 con 89 años que tiene. Hasta ahora está muy contenta con vosotros y nosotros también.

¡¡¡Muchísimas gracias por todo!!!

Yolanda, neta de Carmen Puche

Treball de Paquita Juanes

Taller de pa

A principis de febrer vam realitzar un taller portat a terme per Serunion que ens va fer molta il·lusió. Vam fer PA.

Va ser una experiència que ens va fer tornar molts anys enreda, quan fèiem pa a casa i el dúiem al forn que hi havia a tots els pobles.

Ens vam dividir en petits grups al voltant d'una taula. Tots amb davantals i guants esperàvem que ens deixessin els estris i els ingredients que necessitaríem per l'elaboració. Amb molta il·lusió vam pesar, afegir els ingredients i l'aigua. I apa!!! A barrejar-ho tot molt bé fent una massa tota compacta.

Lavors passat un temps prudencial ens vam dedicar a xafar, arrodoní i a fer panets i mini baguetes i per berenar ens els vam menjar.

Sóc Valenciana

Com ja heu pogut comprovar pel fet que no se sap estar quieta. La Paquita ha estat un cul inquiet i un nervi, d'ençà que va néixer, el 10 d'octubre del 38 a Burjassot, València. D'aquí li ve que cuini tan bé les paelles.

El Salvador i la Dorotea, els pares de la Paquita, varen decidir traslladar-se a Montmeló amb tota la família quan ella encara era una xiqueta que corria pels carrers, jugant i cantant amb la Rosa, la seva amiga inseparable. Sempre ha dit que li agrada molt cantar, que si en aquells moments els seus pares haguessin tingut diners, estava segura que hauria anat a aprendre a cantar. Qui sap si a hores d'ara estaríem davant d'una altra "Marisol".

Una cosa que recorda com si fos ahir és quan va acompanyar la seva àvia, a la que estimava amb "locura", com ella diu, al cinema a veure la pel·lícula "Las llaves del reino" interpretada pel Gregory Peck, que feia d'un capellà, que viatja a la Xina a evangelitzar.

Tots sabem les circumstàncies que es vivien en aquells moments. A l'edat de 7 anys va haver de deixar els estudis per anar a servir a Barcelona, a casa de la Sra. Maruja, per fer-se càrrec d'un petit, i seguir fent entremaliadures, ja que no deixava de ser una criatura.

Amb el temps va tornar a Montmeló a treballar als telers. Entre feina i feina s'anava escolant la infantesa. Amb la seva amiga Isabel de Sta. Perpètua, entre ball i ball de gitanes, va conèixer a un xicot eixerit de l'Empordà, en Fidel, amb qui després del corresponent festeig es va casar. Només tenia 22 d'any quan va tindre el seu primer fill, el Narcís, quatre anys després va néixer el Jordi. Com la família anava augmentant i la casa es feia petita, es van mudar a Mollet, on va néixer en Xavi.

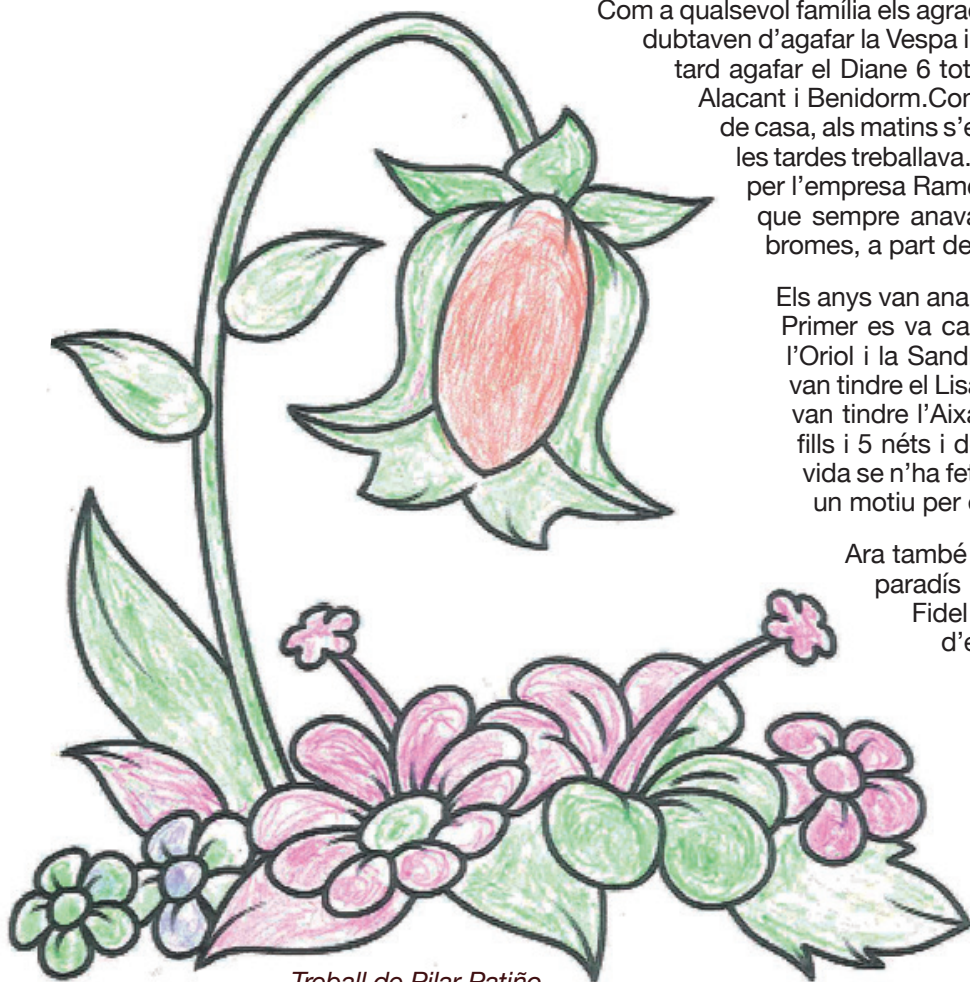
Com a qualsevol família els agradava de gaudir del sol i la platja, i no dubtaven d'agafar la Vespa i el sidecar, per arribar-hi, i anys més tard agafar el Diane 6 tot carregat, per anar de vacances a Alacant i Benidorm. Com a bona mare, esposa i mestressa de casa, als matins s'encarregava de la casa i la família, i a les tardes treballava. Primer va ser a l'Euromed, després per l'empresa Ramcom, on era la joia de la Marcilla, ja que sempre anava repartint alegria, somriures i fent bromes, a part de cantar de tant en tant.

Els anys van anar passant i els nois es van fer grans. Primer es va casar el Narcís i l'Àngela i van tindre l'Oriol i la Sandra, després el Jordi i l'Elisabet que van tindre el Lisard, per últim el Xavi amb la Loli que van tindre l'Aixa i la Nara. Com bé heu comptat 3 fills i 5 néts i de tots en algun moment de la seva vida se n'ha fet càrrec, és ha dir, sempre ha tingut un motiu per estar distreta.

Ara també heu de saber que té un raconet de paradís a Belcaire d'Empordà, on amb el Fidel van fer realitat tindre una caseta d'estiueig per a ells i la seva família.

Però si de debò la voleu veure i fer feliç, encara que sigui per una estona, només heu de fer una cosa molt i molt senzilla, posar-li una pel·lícula on surti l'Antonio Banderas. Llavors veureu com se li dibuixa una mirada picarona i un gran somriure a la cara.

Fills de la Paquita Garcia

Treball de Pilar Patiño

Tertúlia residents de la segona planta

UN DIA DEL MES D'ABRIL 2020

Som un dia qualsevol entre setmana a planta, ja han passat dies, setmanes de la situació que es van trobar els residents i tot el personal de la Residència.

En aquests temps n'hem parlat, ho han expressat ja sigui en petit comitè, de manera individual o en grup com en parlarem ara del que van viure.

Els hi faig la pregunta: recordeu quan va entrar el virus, el "bitxo" a la residència?

Es fa un silenci, després a poc a poc van comentant alguns que ho recorden ben lluny, altres que ho tenen més present.

Tots expressen les primeres vegades que van veure la vestimenta de les "noies". La paraula que es repeteix és: DISFRESSADES, anaven com els astronautes, vestides de blanc, amb una granota que les tapava completament, dels peus al cap, on només podíem veure els ulls. Alguna resident discrepa i diu: tampoc es veien els ulls!! Perquè duïen unes ulleres o una cosa que els hi tapava la cara a part de dur la mascareta... Comenten que ens coneixien per la veu i alguna recorda que també dúiem el nom escrit al darrere de la granota...

Parlen de l'enrenou que van tenir quan els hi van dir que havien de canviar d'habitació o de companya segons el seu estat de salut. Una d'elles comenta el dia que li van agafar la roba i estris del seu armari i ho van dur a una altra habitació "quin enrenou moure-ho tot, quina feinada!!!"

Comenten els llargs que es van fer els dies quan els hi van dir que no podien sortir de les habitacions. Recorden algun company que volia sortir perquè no entenia que havia d'estar allà tancat tot el dia i s'enfadava... Els que estaven millor cal dir que ajudaven als companys que els hi costava més d'entendre els nous canvis...i que agraïem les auxiliars perquè hi havia moments que tot i voler mantenir una situació normal no ho era.

I què fèieu a l'habitació? Alguns em miren i diuen que a part de pensar molt, de trobar a faltar a la família, als amics, la llibertat de moure's per la casa... Que: "No entenia res" o "Això era pitjor que la guerra perquè no podíem estar/tocar als nostres familiars..."

Altres expliquen que miraven revistes, la televisió, pintaven dibuixos... Parlen de les noies quan tenien una miqueta de temps – no gaire pel nostre gust- es quedaven a xerrar amb nosaltres, ens miraven tres cops al dia la temperatura, l'oxigen i la pressió arterial, que també cada cop que entraven desinfectaven l'habitació, ens feien videotrucades amb la família on ens donaven força i confiança per seguir endavant...

A mesura que va avançant la conversa van sortint situacions, emocions, temors que es van viure aquells dies, on els petits detalls es valoraven més, la perseverança, la força de voluntat i sobretot cal dir la Gran Adaptació a les noves circumstàncies que eren el plat del dia per part d'ells i de tot el personal.

Ha estat un any difícil per tots, però en cap moment manifesten por de morir, on sí que van tenir patiment va ser per les seves famílies i la incertesa del que passava a l'exterior.

Per part de tot l'equip d'auxiliars i tècnic, vam intentar que se sentissin segurs i acompanyats, i en molts moments vam haver d'amagar les nostres pors i patiments.

Residents de la 2a planta i Carme Blanch

Carnestoltes 2020

IES GALLECS

COL·LEGIS NOUS

Carnestoltes 2020

Dia de la dona 2020

El dia 6 de març vam anar un grup de dones a escoltar la lectura del Manifest Institucional amb motiu del Dia de la dona el 8 de març, acompanyades de familiars i treballadores davant de l'Ajuntament de Mollet.

Abans de sortir vam inflar globus de color lila que dúiem amb nosaltres i ens vam posar un llaç a la solapa també lila.

Vam escoltar els discursos on parlaven de la situació actual de moltes dones i un recordatori de les que ja no hi són. Vam passar una estona molt bona.

Aquest va ser l'últim dia que vam sortir del centre abans del tancament per la pandèmia.

Clementa Martinez i Concha Catalan

Treballador de la Teneria

Nací el día 11/11/1927 en Can Pascual de Palaudaries. Tuve una infancia salpicada por la guerra. Pasé por 4 centros des del cura hasta las escuelas pies de Caldes, estuve hasta los 16 años, luego trabajé en casa. A los 18 años conocí a la que sería mi mujer, tenía 11 años, estuvimos 5 años de novios y nos casábamus un 10 de abril, no recuerdo el año. Dos años más tarde nació la Maria Teresa. Entré a la Teneria a trabajar y nos trasladamos a vivir a Mollet y ya aquí nació nuestra segunda hija, la Nuri. Trabajaba 12 horas diarias hasta que me prejubilaron a los 62 años y mi mujer le pasó lo mismo y de esta forma hicimos varias excursiones con el Inserso, hasta que las enfermedades de mi mujer dijeron basta, luego se murió y quedé solo y decidí ingresar a la Residencia La Immaculada.

Jaume Soley Truyols

Pasqua 2020

Tot i el confinament vam voler celebrar la Pasqua amb unes postals que van realitzar els nostres residents.

Soy de Calanda

Me llamo Soledad Gasca y nací el 05-04-1935 en Calanda en la provincia de Teruel.

Mis padres se llamaban José e Isabel.

Mi padre trabajaba en una fábrica de harinas y en el campo y mi madre cuidó de mi hermano y de mí y de la casa.

En casa teníamos vacas, por lo que yo me encargaba de repartir la leche por las casas.

Aunque viví la posguerra, no nos faltó lo esencial, fueron unos años complicados, pero fui muy feliz.

Conocí a mi marido Miguel muy joven y cuando nos casamos vinimos a Barcelona al barrio de Gracia, allí estuvimos unos 18 años y después a Mollet.

Tuve una hija que se llama Carmen.

Me quedé viuda en el año 2003, pero he vivido con mi hija hasta hace poco.

Aunque llevo poco tiempo en el centro, me siento bien.

Ahora no puedo hacer todas esas cosas que tanto me gustaban, cómo hablar con la gente y sobre todo cuidar mis plantas.

Quisiera agradecer el cariño con el que me han acogido en el centro y que me hacen la vida mejor.

Mª Carmen, filla de Soledad Gasca

Del Pisuerga a Barcelona

Mi nombre es Gonzalo Dehesa, nací el 4 de mayo de 1943 en Castrillo de Riopisuerga, un pueblecito muy pequeño de la provincia de Burgos. Mis padres se llamaban Gonzalo y Domitila y tuvieron 2 hijos. Yo el mayor y mi hermana Consuelo.

Mis recuerdos de niñez son muy bonitos, allí iba a la escuela, ayudaba en las tareas y el trabajo a mis padres y tenía muchos amigos. En el año 1951 falleció mi padre yo solo tenía 8 años. Fue un golpe muy duro para todos, en ese momento yo me tuve que poner a trabajar para poder ayudar a mi familia. Me fui al pueblo de al lado que era más grande que el mío, Melgar de Fernamental. Allí me puse a limpiar y a repartir sifones con un burro por el pueblo y como mis tíos tenían un bar compaginaba el trabajo con la escuela de curas para mis estudios básicos.

A los 20 años cogí la maleta y me vine para Barcelona. Quería buscarme un trabajo y allí en el pueblo solo se podían trabajar las tierras y yo no quería eso.

En el año 1971 me casé con mi mujer, Sagrario, que era mi novia desde el pueblo. La boda se celebró en Castrillo de Riopisuerga ya que ella también era de allí. Tuvimos dos hijas, Eva (1973) y Esther (1985). Eva se casó y en el 2004 tuvo una hija, Carla, mi única nieta y a la que quiero muchísimo.

La vida transcurría con normalidad, hasta que en el año 1998 me puse enfermo y me tuvieron que realizar un trasplante hepático, un golpe muy duro, pero del cual todo fue muy bien y me recupere mucho mejor y más rápido de lo que creía. Pude volver a hacer una vida prácticamente normal. En verano mi familia y yo bajábamos a Castrillo, podía ir a pasear, jugar a las partidas de cartas, dominó... Aunque a causa de esta operación me tuve que jubilar, lo que me hizo tener mucho más tiempo libre y podía salir a pasear y pasar tiempo con mi nieta. Los años pasaron y una nueva enfermedad vino a mí, el Alzheimer, así que estuve años al cuidado de mi mujer e hijas hasta que en 2019 ingresé en el centro de día y más tarde tuve que ingresar en esta residencia en la cual estoy muy bien cuidado.

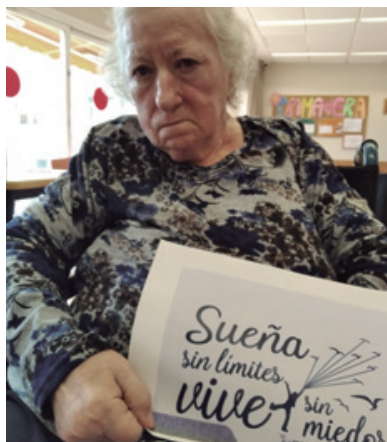
Eva, Esther y Carla Martinez, hijas y nieta de Gonzalo Dehesa

Treball de Angelita Mir

Tot anirà bé

Llegenda de Sant Jordi 2020

Famílies pareu bé les orelles, una història us volem explicar.

Vet aquí una vegada a les contrades del regne de Mollet, s'hi trobava una petita residència, on la gent vivia molt bé i tranquil·la.

De la Cruz i Llorente

Com a totes les residències hi havia gent treballant, cuinant, netejant i sobretot cuidant als residents.

També hi havia artesanats fent polseres de molts colors.

Benjumea, Mesalles i Albertí

I cada dimarts venien els venedors del mercat setmanal a vendre la seva fruita, acabada de collir.

Romeo, Catena, Puche i López

La gent intercanviava les coses que necessitava per protegir-se.

Ibarra i Rdg Olaya

En una època molt llunyana per nosaltres, els pobles estaven situats al costat d'un castell que els protegia.

La vida del Castell era molt diferent que la del poble, d'entrada allà hi vivia el rei.

Redón

Per entretenir-lo hi havia els bufons que el feien riure.

Viñals

Els músics que tocaven les cançons tradicionals del poble.

Calderón, Gayoso i Craig

I els trobadors, que explicaven els contes i les llegendes de l'època.

Cerezo

Fins que un dia de dins d'una cova, no se sap perquè ni com, va aparèixer un drac molt ferotge, treia foc per les orelles, la boca, el nas i els queixals.

Encarna

El seu alè era molt poderent i quan el drac s'acostava al poble, la gent corrien a amagar-se dins les seves cases per no sentir la pudor del seu alè.

Clementa

Aquesta bestia tenia tanta gana que s'empassava els animals del poble com qui no menjava res.

Encarna

La gent pensava que aquella bestia mai arribaria a casa seva i feien broma amb els companys.

Pepa i Rosiñol

Un bon dia per sorpresa, el drac va creuar les muralles i la vida de la gent es va aturar i tot va canviar.

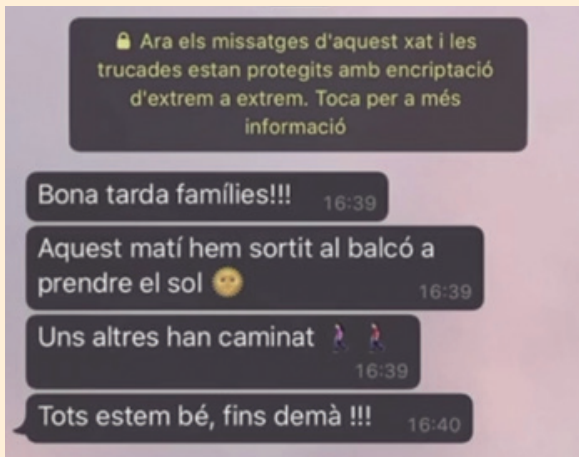

Tothom es va tancar a les seves habitacions per estar fora del perill de respirar aquell alè tan perillós.

Maria Romero

Les famílies i els amics es van deixar d'abraçar i veure per aquell maleit drac.

Un dia el rei va enviar cartes a tot el poble per tal de mantenir-los informats de la evolució de la situació i demanant ajuda per poder conviure amb el drac i ajudar a aquelles persones que estaven en perill.

Van decidir que abans de que es menges a tot el poble farien un sorteig per veure qui els salvaria. Dins del vol reial hi havia tots els noms de tot el poble.

Feli

La papereta escollida va ser el nom de la princesa, la menys poruga i amb més coneixement pels seus anys de vida. Es va canviar el seu vestit de princesa per una bata blanca, guants i mascareta i va marxar disposada a combatre aquell drac.

Catalan

El Rei amb tota la cord reial van acomiadar-la amb els ulls plens de llàgrimes.

Aurelio

La princesa sabia que allò no ho podia fer tota sola i va demanar ajuda a comerciants, caballers ...

Pasqual, Marfà i Estrada

Un cop davant del drac la princesa no va tenir por i d'una sola bufada va cridar. AJUDA AJUDA EL DRAC S'EM VOL MENJAR !!!

Vallbona i Marina

De cop i volta va arribar un cavaller valent, Sant Jordi, s'armà amb la seva espasa i en donà una a la princesa, per així junts vèncer al drac.

Juan

La lluita va ser molt llarga i esgotadora, el drac es defensava ferotgement.

Juan i Catalan

La gent del poble, des dels balcons, cada vespre els aplaudia amb força perquè no es rendissin.

Miguel, Montse Rdg, Victorina i Cuní

Finalment van aconseguir ferir de mort al drac que va caure estès a terra.

Encarna

Vet aquí que el drac era màgic i quant la seva sang va tocar a terra va florir un roser amb les roses més boniques del món.

Souto

Van fer una gran festa, es van reunir amb les seves famílies i amics, es van abraçar i es van fer tots els petons que havien quedat pendents, van començar a valorar les petites coses, el dia a dia de les seves vides, aquell 23 d'abril va ser diferent, però va ser igualment especial.

Ternura, fuerza, coraje y un corazón infinito

Ella es Mercedes nació un 18 de febrero de 1931, en Berja, Almería. Fue junto a su hermana melliza Rosario las pequeñas de 6 hermanos. Vivió la guerra y la postguerra y desde muy niña se puso a trabajar en el pueblo con una modista, allí aprendió a coser.

A los 19 años se vino a Barcelona con su hermana mayor que se había venido un tiempo antes con su marido a trabajar, estaba esperando un hijo y la necesitaban para que les ayudara, fue entonces cuando el destino quiso que se encontrara con Juan, vecino suyo en el pueblo y hermano de una de sus amigas, que también se había venido a trabajar a Barcelona, casualidades de la vida volvían a ser vecinos.

En junio de 1955 se casaron y un año más tarde tuvieron a su primera hija Mercedes en Julio de 1956, tiempo después se trasladaron a Moguda y allí nació su hijo Juan en enero de 1958. Por aquella época Mercedes trabajaba y cuidaban de su familia que en diciembre de 1963 aumentó con Pilar. En noviembre de 1969 nació Rosi.

Mercedes cuidaba a sus hijos, y tenía siempre tiempo de ayudar a su hermana que estaba delicada de salud, siempre estuvieron muy unidas y la cuidó hasta que su hermana falleció en el año 1999.

Mercedes ha sido siempre una mujer muy solidaria dispuesta a echar una mano, como madre a sido la mejor y como compañera de vida también.

Tubo la gran suerte de tener a su lado a un gran hombre que la cuidó y respetó muchísimo en junio de 2005 celebró sus bodas de oro junto a su marido, sus 4 hijos y sus 7 nietos.

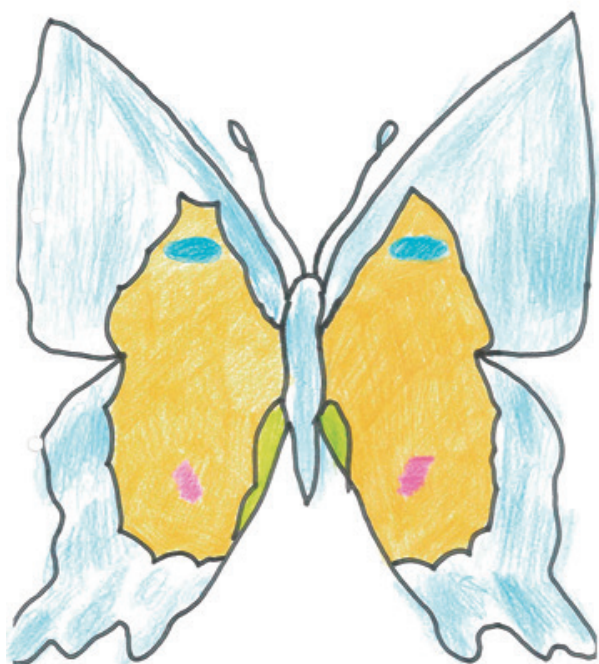
Por desgracia un 26 de septiembre de 2013 Juan falleció y ella se quedó sola con su memoria.

A día de hoy Mercedes no recuerda nada de su vida, pero percibe que ha sido siempre una buena esposa, madre y abuela por el cariño que recibe.

A veces, aunque cada vez menos veo en ella un recuerdo de lo que fue.

Todo esto y muchísimo más es Mercedes, pero sobre todo ella ha sido es y será ternura, fuerza, coraje y un corazón infinito.

Rosa Corral, filla de Mercedes López

Treball de Vitorina Arbolí

A les cuidadores de la Immaculada

Les noies cuidadores
de la residència la Immaculada
són alegres i somrients.
Et lleven i et dutxen
tant si en tens ganes
com si no en tens.
Amb molta cura
et fan la manicura,
i alguna cura de tant en tant.
Mentrestant,
els dies i els anys van passant,
fins que arribarà l'hora
que et trauran amb els peus per endavant.
A l'hora de sopar, uns sopen al llit, altres sopen al menjador.
Quan tothom ha sopat, ja sap el que li toca:
bon profit, bona nit i a dormir com una soca!

Jaume Soley

Treball de Isabel Cerezo

Sant Jordi 2021

Mª Angeles Corrales i Verónica Muñoz
Gerocultores

Segon any d'una celebració atípica ... però no per això menys especial.

Aquest any hem realitzat diferents manualitats i activitats per passar una diada més entretinguda.

Hem realitzat un punt de llibre amb la col·laboració de tots els residents, les treballadores i la nostra educadora social.

Una altra cosa que hem fet ha sigut la decoració del balcó de la façana que ha quedat meravellosa, diferent i única.

El nostre resident Jaume Soley ens va recitar 2 poemes pensats i escrits per ell, molt bonics i divertits.

Una altra de les novetats d'aquest any ha sigut el BINGO DE SANT JORDI, tot un èxit, consisteix a cantar objectes i personatges de la llegenda de Sant Jordi i tapar la que tinguís del cartó, fins a completar-lo i... BINGO!!!

I per últim vam dinar un menú especial amb unes postres boníssimes de Sant Jordi, com sempre tot un a cert per part de cuina.

Sant Jordi és una festa que ens agrada moltíssim, trobem a faltar els carrers amb tant de xivarri, paradetes i nenes recaptant per la seva fi de curs, tornarem a viure-ho, però de moment que no es pot nosaltres posarem tot de la nostra part per no perdre aquestes festes i costums tan maques.

Diada de Sant Jordi

El dia de Sant Jordi a Barcelona és festa gran
metros i autobusos molt plens van
cap a la Rambla de Catalunya van
per veure què compraran.

Dones, vigileu els rateros
que no us robin els monederos.

Homes, la cartera
per si teniu un carterista al darrere.

En Sant Jordi Gloriós
i que hi hagi roses per tots.

Floristes i llibreters
omplen els calaixos de diners.

Dones i xavals es gasten els diners a caudal,
mentre el que treballa treu foc pels queixals.

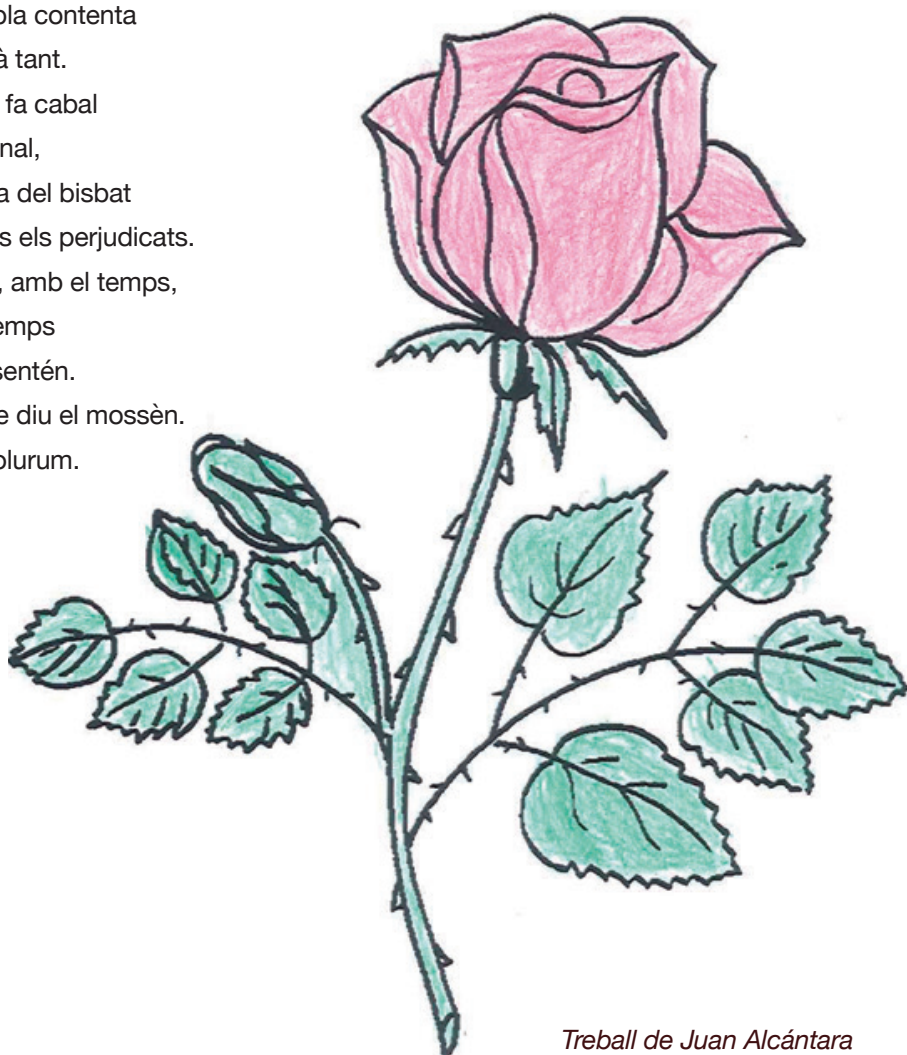
La gent passeja per la rambla contenta
i el que treballa ja no n'està tant.

Mentre la Generalitat no en fa cabal
diu que és cosa de la patronal,
i la patronal diu que és cosa del bisbat
i entre tots plegats nosaltres els perjudicats.

Tots tenim l'esperança que, amb el temps,
això ho arregli l'home del temps
i l'home del temps se'n desentén.

Ens queda només dir el que diu el mossèn.
Per la Glòria Secular, Saecolurum.
Amén.

Jaume Soley

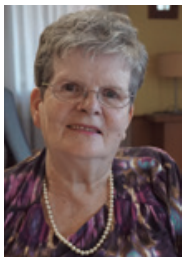
Treball de Juan Alcántara

Necrològiques 2019-2020

En aquest revista resum de dos anys llargs volem recordar a tots aquells residents que han deixat d'estar amb nosaltres des del mes de juny del 2019 fins al maig del 2020.

Emilio Arrébola Macho
Resident del
06/04/2014 al
22/06/2019

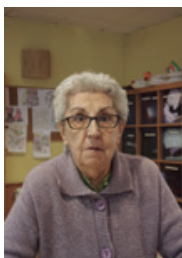
Rosa Torondell Falguera
Resident del
19/09/2007 al
09/09/2019

Mª Asunción Grabalós Coma
Resident del
02/01/2019 al
07/12/2019

Angela Suriñach Arnau
Resident del
20/09/2019 al
18/12/2019

Joaquina Frago Buxés
Resident del
12/03/2018 al
26/12/2019

Carmen Lindes Chacón
Resident del
17/09/2012 al
19/01/2020

Rosa Marcos Sutil
Resident del
20/12/2016 al
12/03/2020

Joaquim Matencio Delgado
Resident del
12/05/2008 al
17/03/2020

Concepción Pérez Rodríguez
Resident del
08/01/2018 al
17/03/2020

Inés Calderón Coronel
Resident del
05/12/2018 al
18/05/2020

*Y cuando llegue el día del
último viaje,
y esté al partir la nave
que nunca ha de tornar,
me encontraréis a bordo
ligero de equipaje,
casi desnudo, como los
hijos de la mar.*

Antonio Machado

Y me levante un día

Roser Fuentes
Gerocultora

Y me levante un día,
sin abrazos sin besos,
con desconcierto y miedo.
Quédate en casa nos decían,
pero yo no podía
tenía que ir a trabajar,
para cuidar a los abuelos.

Y me levante un día,
con mascarilla con y EPIS,
con una sonrisa fingida...
Intentando explicarles porqué sus hijas e hijos no venían,
porqué solos los veían por una pantalla fría ...

Y me levante un día,
con mi alma inundada por lágrimas que no se veían,
con la ilusión que algún día, la pandemia pasaría...

Y me levante un día,
que llegaron las vacunas,
los reencuentros con sus hijos, los abrazos y los besos.
Y me levante un día,
sintiendo la empatía por los que están y por los que se han ido...

Llegó la covid

Beatriz Romero i Mirelly Cedeño
Neteja

Pues el Covid nos pilló a todos por sorpresa, lo que recuerdo es que en la residencia actuaron muy rápido y enseguida confinaron a los abuelitos.

Yo en particular cuando en la segunda planta entró el Covid, todo parecía como una película de ciencia ficción. Mi primera sensación con el EPI doble mascarilla y gafas, fue como si me faltara el aire y no pudiera respirar, pero gracias a mis compañeras me calmaron y pude trabajar. Recuerdo mucho calor y las gafas se empañaban y apenas veía ... ¡Agradecer a todo el equipo, el buen compañerismo!

Todas fueron unas cracks

Centro de día en época de pandemia

Pilar Crespo
Treballadora Social

Los centros de día son instalaciones especializadas de la tercera edad, donde un grupo de profesionales se dedica a la prevención, tratamiento y cuidado de las personas mayores.

Centro de día de la Immaculada incluye una mirada más acogedora de acompañamiento, con un trato individual y cercano tanto con la persona como con sus familias, con una finalidad preventiva y rehabilitadora.

El 15 de marzo de 2020 oficialmente quedó clausurado el Servicio de Centro de Día.

Todo esto ocurrió de manera apresurada dentro del avance de la pandemia, tomando medidas y luchando ante algo tan desconocido, sin saber cómo era y la fuerza de nuestro adversario.

El cierre del Servicio también afectó de alguna manera a todas las personas que vivían aquí en la residencia puesto que era un punto de convivencia dónde mantenían y disfrutaban del contacto y la relación de las personas que venían a pasar el día, como de sus familias.

Relaciones consolidadas que se vieron cortadas de manera repentina, perdiendo el contacto.

Cuando la pandemia nos dio un respiro, uno de los puntos importantes era retomar el contacto con todas las personas de centro de día y familias, saber cómo estaban, como lo habían vivido y lo más importante si estaban bien.

La gran alegría fue que la gran mayoría estaban bien y con ganas de volver a retomar el Servicio, porque la pandemia nos ha robado, pero también nos ha dado lecciones de vida y realidad.

Se ha trabajado y coordinado para poder retomar el Servicio de Centro de día, adaptándonos a todos los requisitos que dicta el protocolo, con el fin de garantizar un buen Servicio.

Para finalizar decir que todos formamos parte de esta gran familia que es la Immaculada y estamos contentos e ilusionados de volver a reencontrarnos.

Treball de Gonzalo Dehesa

Nos hacemos más fuertes

Susana Díaz i Carme Blanch
Gerocultores

Parece mentira como puede cambiar de manera tan drástica la “rutina” del día a día.

Cuando empezó la pandemia se instaló un sentimiento de miedo e incertidumbre, luchamos cada día para que el virus no entrase, lo conseguimos varios meses hasta que al final entró.

Al principio fue como un jarrón de agua fría, sabíamos que podía pasar, pero no nos lo esperábamos. Aun así, enseguida cogimos fuerzas para seguir trabajando codo con codo para lo que se nos venía encima. Cada día había una cosa nueva, un nuevo protocolo, no sabíamos al llegar lo que nos íbamos a encontrar.

Los primeros días fueron duros, no estábamos acostumbrada a trabajar con el buzo, pero nos fuimos adaptando poco a poco. Llevar los EPIS era una sensación muy angustiosa, nos escribíamos unas a otras el nombre de cada una en la espalda para poder reconocernos, solo se nos veían los ojos, eso si no se nos habían empañado ya las gafas. Trabajar en esas condiciones era muy difícil, y si le sumas la situación que teníamos en la planta se hacía muy cuesta arriba, era muy agobiante.

Otro tema que tratar serían los protocolos, a diario llegaba diferente información a dirección y a enfermería sobre las medidas que se debían adoptar en la residencia, ellas nos las tenían que transmitir y nosotras asumirla. Íbamos adaptándonos todos sobre la marcha, apoyándonos y ayudándonos para facilitar las cosas lo máximo posible.

Podemos hablar de la organización de la planta, el comedor pasó a ser el almacén y nuestra zona de descanso, el pasillo estaba dividido por zonas y colores que iban cambiando a menudo. No podía entrar nadie en la planta a parte de el personal autorizado, se hicieron dos grupos con cada turno y así siempre entraba el mismo personal. Todo lo que salía de la planta debía estar desinfectado, en doble bolsa y se bajaba en el circuito establecido para cada cosa.

En esta situación tan difícil y nueva para todos se creó un vínculo entre compañeras y también con los residentes, que ya había pero que se agudizó. Pasamos a ser en ese momento familia de manera más presente, todos estábamos muy sensibles y preocupados.

De todo lo vivido en estos meses se puede decir que hemos aprendido que en situaciones críticas nos hacemos más fuertes, nos hemos dejado la piel para cuidar a nuestros residentes igual que lo hemos hecho entre nosotras como una gran familia.

Treball de Maria Romero

Tot anirà bé!!

Lluïsa Martínez
Cuinera

Si fa un any ens haguessin dit que passarien una pandèmia, que estarien confinats a casa sense sortir, que haurien de portar mascareta, haguéssim rigut amb ganes.

Aquest últim any no l'oblidarem mai, ha sigut un any desolador, tothom ha perdut algun familiar, conegut, amic, veí.

Tothom ha tingut por, por a infectar-se, por a morir i morir sòls.

Ha sigut un any molt dur per la nostra gent gran. Han passat mesos que no han pogut veure els seus fills, ni els seus néts. Sense poder sortir. Sense poder fer ni rebre una abraçada, un petó, una carícia.

Per mi ha sigut duríssim perquè sóc una persona a la qual agrada el contacte, m'agrada abraçar, fer petons, i aquest últim any, m'he adonat compte d'aquesta necessitat.

Trobo a faltar el contacte amb els avis de la Residència, veure el seu somriure quan em veien, quan em preguntaven què hi havia per dinar.

Trobo a faltar portar el carret amb el dinar i dir “hola guapetonas i guapetones” i els seus somriures quan ho deia.

Només desitjo que puguem recuperar la tan anhelada NORMALITAT i pensar que ja falta molt poc.

Fisioteràpia en temps de pandèmia

Marta Vidal
Fisioterapeuta

Fa uns mesos que a la Residència La Immaculada vam introduir l'Atenció Centrada en la persona, com a Encara recordo el moment en el qual l'Ana em va dir que teníem tres positius de Covid a la residència, a casa nostra. En un primer moment vaig tenir una barreja de sentiments, por, molta por pel que podia passar, ràbia, perquè havíem estat vigilant moltíssim sempre, incertesa... Però l'adrenalina va pujar ràpid i ens vam posar a treballar. Tothom estava disposat a fer el que calgués. A mi em van traslladar a la primera planta, on no hi havia cap cas, però on teníem també tot sectoritzat i amb els avis dins de les habitacions. Es feia molt estrany no veure ningú ni pel menjador, ni caminat pel passadís... Llavors vaig haver de fer un plantejament nou en la manera de treballar. No es podien fer grups, tots dins de les habitacions, desinfectar tot el material que feia servir a l'entrar, abans de sortir, concentració per tot. Al principi va ser difícil fer tractaments, perquè la majoria no entenien la situació i volien sortir de l'habitació, ens passàvem moltes estones fent suport emocional i sobretot companyia. El que més em preocupava era la immobilitat i els seus efectes a mig termini. Per això cada dia, als que podien caminar, els feia passejar per l'habitació, fer exercicis a la cadira, drets... Els que estaven al llit els hi feia mobilitzacions passives.

Els residents que van passar la Covid van tenir una recuperació més lenta a nivell físic. La majoria presentaven pèrdua de força a les extremitats inferiors i també una fatiga important al mínim esforç. Vaig iniciar un reentrenament a l'esforç per augmentar la seva capacitat física, amb exercicis de poca intensitat i varies repeticions durant el dia. A poc a poc van anar recuperant la capacitat física i actualment, fent les teràpies setmanals, han arribat a una forma física similar a la que tenien.

Aquesta vivència ha estat un aprenentatge de vida tant pels residents com per tot l'equip.

Un any difícil a la residència la Immaculada

Ana Morales i Laura Figas

Infermera Responsable Higienicosanitària

L'Any 2020 ha marcat un abans i un després a tots els centres residencials. A la Immaculada igual que a la resta de centres hem viscut situacions difícils, però mai ens haguéssim imaginat el que ha passat el darrer any.

D'un dia per un altre, vam passar de ser un centre amb un horari obert a tothom a tancar el centre de forma estricta i sense excepcions. De cop, els residents havien d'estar només a la seva planta, no podien interactuar ni amb companys de l'altre planta ni amb l'equip d'auxiliars de l'altra planta. El personal d'atenció indirecta va deixar d'entrar a plantes també. A això sumem-li que era molt difícil gairebé impossible disposar d'EPI's de manera correcta, ja que ens ho servien amb comptagotes.

A l'inici va ser molt dur, però tot i això, tothom va fer un esforç titànic per tirar endavant: Els avis tot i necessitar molta atenció a nivell emocional van ser molt comprensius i van entendre la situació (estem parlant d'una generació molt forta i que han passat guerra i postguerra), els residents ens donaven molta empenta a tirar endavant. També les famílies van ser de molta ajuda amb els seus missatges d'ànims i confiança. I sobretot, el personal va saber donar la seva millor versió en tot moment.

Donat la magnitud de l'estat d'alarma la nostra manera de funcionar va canviar de forma radical. Es van establir molts protocols nous, s'han fet moltes formacions a l'equip per enfrontar la covid i estar preparats pel que se'ns venia a sobre.

La comunicació amb les famílies abans de la pandèmia sempre ha estat fluida, ja que això era casa seva. Aquest any hem intentat mantenir el que teníem tot i les dificultats: per Whatsapp, telèfon, videotrucades i finalment les visites que es van començar a fer. Des de l'equip d'infermeria volem donar les gràcies als familiars per la confiança dipositada en l'equip.

Mentre que per alguns no hi ha hagut limitació de l'accés de la gent gran als hospitals, per altres l'edat i la situació crítica ha jugat un paper rellevant en els criteris de derivació i ingrés. Per tant del dia a la nit, per l'opinió pública i probablement per les mateixes adm. les residències han passat de ser centres sociosanitaris a ser centres sanitaris totalment en determinats moments. Sense anar gaire lluny, el nostre centre a la segona onada va tenir un brot de covid i la nostra llar semblava un hospital. Val a dir que hem tingut un bon suport mèdic i tot el que necessitàvem ens ho facilitaven.

Protegir als nostres avis era i és la nostra prioritat i això és molt més que evitar el contagi del sars- CoV-2. Això suposa l'adequat maneig de les síndromes geriàtriques, el seguiment de les seves patologies cròniques, la prevenció del deteriorament funcional i cognitiu, el tracte humà i el respecte a la seva dignitat.

Tots els esforços a escala mundial per tindre una vacuna que ens protegís de la Covid-19 comencen a donar el seu fruit. Actualment, el 100% dels nostres residents estan vacunats i ven aviat el 100% del personal també ho estarà amb les dues dosis. Això ens dóna certa tranquil·litat tot i que no ens podem relaxar vivim en un cert oasi de pau en aquest sentit. Però no es pot abaixar la guàrdia. Continuarem lluitant. Força i amunt!!!!

Treball de Soledad Gasca

Benestar psicològic i emocional

Anna Duran
Psicòloga

La crisi derivada de la Covid-19 ha tingut, i continua tenint un efecte clar sobre el benestar psicològic de les persones grans.

El confinament va provocar un canvi sobtat en les rutines diàries de la residència que va suposar un canvi en les activitats, en els espais de convivència, en els companys i companyes, i sobretot en el contacte amb els éssers estimats. De la por i incredulitat de l'inici de la crisi vam transitar cap a la inseguretat, angouxa, preocupació que s'han anat mantenint amb major o menor intensitat fins al dia d'avui.

Durant tot aquest temps hem pogut observar, en alguns dels nostres residents, afectacions a les funcions cognitives en forma d'una major desorientació en el temps, en l'espai i en la mateixa persona, pèrdua de memòria, disminució de l'atenció i falta d'iniciativa per fer les tasques.

Si parlem del benestar emocional, hem observat que tots aquests canvis vitals, però principalment el distanciament físic amb els éssers estimats, han portat a sentir tristesa, ràbia, confusió, i preocupació a la majoria dels residents. Al llarg de les converses que he anat mantenint amb ells, he constatat que la preocupació i l'inclús la por, no era provocada per perdre la pròpia salut o el propi benestar sinó vers el benestar dels éssers estimats.

Ara ens ve per endavant treballar per recuperar el benestar psicològic i ajudar-los a encarar la nova normalitat amb confiança i seguretat.

Han estat uns mesos amb experiències molts dures en molts aspectes, però la resiliència i la persistència dels nostres residents, de les famílies i dels professionals que formem part de la residència estan afavorint que a poc a poc, les petites grans coses del dia a dia vagin sent més presents i la recuperació estigui encaminada.

LES DONACIONS ENS AJUDEN A TOTS ajuda'ns a ajudar

Fent família

Gràcies a les disposicions testamentàries de la Sra. Concepció Jofré Torrens, la Fundació Casa Asil Parroquial de La Immaculada va ser instituïda l'any 1949 per socórrer els pobres i malalts de Mollet i l'any 1978 va inaugurar una primera residència en un primer pis del carrer La Pau, substituïda el 2001 per una nova planta al carrer Sant Jordi.

La raó de ser de la Fundació Casa Asil Parroquial de La Immaculada és oferir un servei d'acolliment i assistència integral personalitzats per millorar el benestar de les persones grans, inspirat en els valors cristians de respecte a la dignitat humana, hospitalitat, tolerància i caritat.

Com a entitat sense afany de lucre, la Fundació procura buscar un equilibri entre el preu del servei, la remuneració al personal i el suport de l'equip de professionals, a la vegada que tracta de proveir-se dels recursos econòmics per mantenir els equipaments en un adequat estat de conservació que garanteixi la qualitat del servei a l'hora que els usuaris s'hi trobin com a casa.

Recordem que les donacions de particulars poden arribar a desgravar fins a un 50% de l'aportació.

Forma de col·laborar
CAIXABANK ES42-2100-0102-9402-0057-6706

Treball de Maria Rodriguez

LES DONACIONS ENS AJUDEN A TOTS ajuda'ns a ajudar

Si ens facilita les seves dades personals, li enviarem el rebut corresponent als seus donatius i podrà deduir-los de la declaració de l'IRPF segons la legislació vigent.

Nom	1r cognom	2n cognom
NIF	Telèfon	Mòbil
Adreça		
Població	Província	Codi postal
E-mail		

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Transferència o ingrés bancari a:
CAIXABANK ES42-2100-0102-9402-0057-6706
Si us plau, ompli aquest imprès amb les seves dades personals i adjunti'ns el comprovant que li donarà el banc.
- ☐ Adjunto un **xec** a nom de Fundació Casa Asil Parroquial La Immaculada.

Qui som, què fem

Carme Molins, Direcció Administració i Control
Rosa Prat, Direcció Tècnica

La Residència de la Fundació Casa Asil Parroquial de la Immaculada fou inaugurada l'1 de juny de 1978, amb una primera seu al carrer La Pau, i des del mes de maig de 2001 està al carrer Sant Jordi. Presta un servei d'acolliment i assistència integral de qualitat a persones grans, en règim substitutori de la llar en la modalitat de residència assistida les 24 hores o en el servei de centre de dia.

La Fundació està inscrita en el registre de Fundacions del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya, qualificada com a fundació privada de beneficència sense afany de lucre.

La Residència és centre col·laborador de la Generalitat de Catalunya i oferta els següents serveis: el servei residència assistida amb un total de 38 places, i el servei de centre de dia amb 32 places, amb places privades, públiques i subvencionades per la pròpia fundació, en ambdós serveis.

Les tasques de direcció recauen en Na Rosa Prat Esquirol com a Directora Tècnica, Na M. Carme Molins Pou com Direcció Administració i Control.

Serveis: llargues estades, centre de dia, i servei atenció a domicili.

L'equip de professionals: està integrat per servei mèdic, infermeres, auxiliars de clínica, fisioterapeuta, educadora social i animació, treballadora social, psicòloga, manteniment, cuina pròpia amb dietes específiques, podòloga, servei de neteja, bugaderia, perruquera, servei religiós, servei òptic-auditiv i servei bucodental. També comptem amb un equip de voluntaris.

Característiques arquitectòniques i ambientals: edifici d'ús exclusiu consta de quatre plantes, aire condicionat i calefacció a tot l'edifici. Té quatre menjadors amb sala de TV i jocs, sala d'estimulació i animació, sala de fisioterapeuta, sala de visites, solàrium, sala de reunions, oratori, perruqueria, tot exterior i jardí a la planta baixa. Disposa de càmeres de vigilància, de dos ascensors de sis i catorze places.

Habitacions: individuals i dobles. Totes les habitacions són exteriors i amb terrassa. Totes amb bany adaptat i exteriors, equipades amb llits elèctrics articulats, ajudes tècniques (grues, cadires de bany, trapezis, matalàs antiescares, coixins antiescares...) presa de TV, dispositiu d'avís d'emergència, pilot nocturn i amb mobiliari ergonòmic.

Activitats i sortides: les activitats desenvolupades en el centre contempnen tant el nivell assistencial com el sociocultural, lúdic i terapèutic, com ara tallers de manipulació, d'estimulació cognitiva, de memòria, de musicoteràpia, de jardineria, de mobilitat i de relació. Actuacions musicals i teatrals, sessió de cinema. Xerrades i col·loquis adreçats als familiars i personal. Sortides a l'exterior un cop per trimestre, com per Carnestoltes, Sant Jordi, Sant Ponç i excursions de tot el dia al menys dos cops l'any.

Servei religiós: Celebració de l'eucaristia i administració de la comunió amb la celebració de la paraula. Administració del sagrament de la Santa Unió, celebració comunitària de la penitència. Celebracions especials com el Dimecres de Cendra, Dijous Sant, l'aniversari de la Residència, record dels difunts, La Immaculada i Nadal.

Situació: al centre neuràlgic de la població de Mollet del Vallès. Dues estacions de RENFE, servei de bus a Barcelona, Granollers, Caldes, Badalona, Sabadell i poblacions dels voltants, servei de bus interurbà.

Mollet del Vallès, juny 2021

Necrològiques 2020-21

També volem recordar la pèrdua dels següents residents que han deixat d'estar amb nosaltres des del mes de juny del 2020 fins a la publicació de la "La Beira" actual.

**Limbania
Llorente
Jiménez**
Resident del
10/10/2018 al
18/07/2020

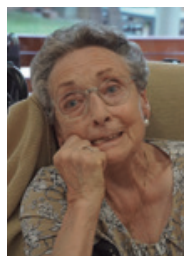
**Herminia
Vallbona
Muntsant**
Resident del
03/06/2013 al
31/07/2020

**Lidia Craig
Godoy**
Resident del
24/01/2018 al
08/08/2020

**Albert Viñals
Naqui**
Resident del
01/03/2016 al
10/08/2020

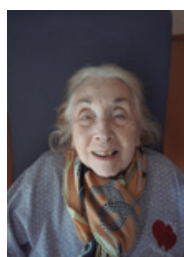
**Mª Salut
Estrada
Santamaria**
Resident del
20/11/2017 al
04/09/2020

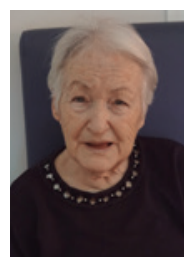
**Rosa Rosiñol
Folguera**
Resident del
03/02/2020 al
15/10/2020

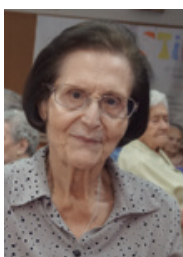
**Aurelio Redón
Santafé**
Resident del
23/12/2019 al
18/11/2020

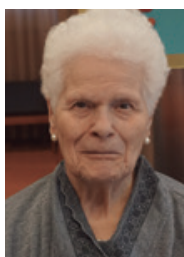
**Maria Alis
Nicola**
Resident del
26/10/2020 al
02/12/2020

**Montserrat
Rodríguez
Castells**
Resident del
04/01/2010 al
09/12/2020

**Rosa Marfà
Carrasco**
Resident del
11/07/2019 al
12/12/2020

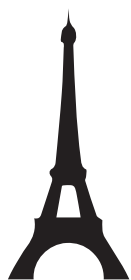
**Encarna Lahora
Sánchez**
Resident del
30/05/2006 al
04/04/2021

*I per això quan el repòs arriba
i la son dins les venes se m'esmuny
i quan la nit de la paraula em priva
i tot el que viu sembla que sigui lluny.
Voldria recollir dintre dels braços
com un pom de voles els moments
les rialles, els plors, els crits i els passos
que foren llum voltant els pensaments.*

Josep M. de Sagarra

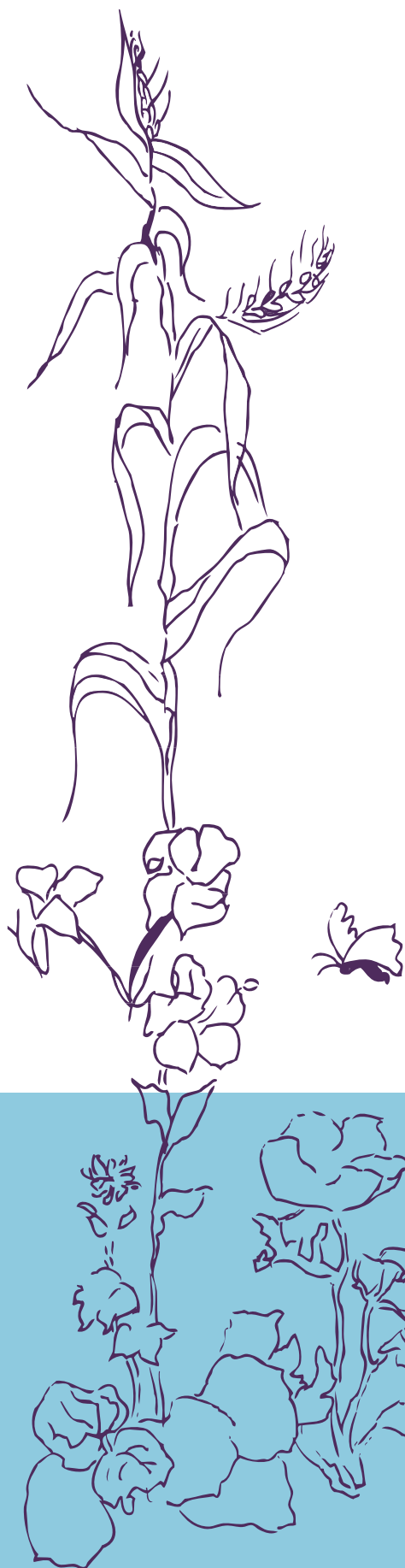
Joc

Escriu a sota de cada monument el nom del país on es troba. Fixa't en l'exemple:

França

residència
La Immaculada

Sant Jordi, 2 · T. 93 544 52 28

08100 Mollet del Vallès

fundacio@fcapimmaculada.cat

www.fcapimmaculada.cat

Distinció Cívica de l'Ajuntament de Mollet del Vallès
a la Residència La Immaculada - 2011

La Beira

núm. 18 • any 2020-2021